

[Før Hækkerup.]

én konto i bank eller sparekasse til en anden konto? Og har regeringen tænkt sig måder, hvorpå man kan stimulere spareviljen uden at forære den store spareevne skattemæssige gevinster? Vi vil være særdeles positivt interesseret i at vide dette og også medvirke hvis vi kan finde en fornuftig ordning. Men en genindførelse af de kapitalbindingsregler, vi afskaffede for ikke så forfærdelig mange måneder siden, anser vi for helt urimelig.

For det andet vil man skaffe staten øgede indtægter, begrænse stigningen i det private forbrug. Med hvor meget? Skal det være 1 milliard, skal det være 2 milliarder eller mere, og hvordan? Skal det være direkte skatter, skal det være indirekte skatter, skal det være moms, eller er det en tvungen opsparing? Hvor længe skal det forblive en hemmelighed for befolkningen, hvad man har i sinde?

Regeringen tror åbenbart ikke selv på, at denne politik er tilstrækkelig. En sådan politik vil jo blot betyde, at vi, som statsministeren siger, bevilger os selv større indkomster, som så må inddrages gennem skatter med det resultat, at den enkelte borger ikke reelt opnår mere, og at erhvervenes konkurrenceevne forringes. Det, jeg siger her, sagde vi gang på gang under valgkampen som begrundelse for vort forslag til løsning af spørgsmålene. Det må være erkendelsen af rigtigheden heri, der får statsministeren til at foreslå optagelse af drøftelser med organisationerne om foranstaltninger, der kan dæmpe stigninger i omkostninger, avancer og priser. Men hvad ligger der heri? Skal avancestoploven forlænges eller skærpes? Skal der gribes direkte ind over for prisdannelsen, eller er der alene tale om, at lønstigningerne skal bremses og arbejdstidsforkortelsen eventuelt bortfalde, det vil sige foranstaltninger, der alene retter sig mod lønmodtagerne?

Det er ikke muligt af statsministerens redegørelse at få blot antydning af, hvordan andre befolkningsgrupper skulle blive delagtige i byrderne. Statsministeren siger mange smukke og rigtige ord i sin tale, men ser man bort fra talemåderne, er den hårde realitet, at de nuværende regeringspartier med støtte fra venstresocialisterne forkastede den økonomiske politik, socialdemokratiet foreslog før valget, selv om de

vidste, at den var rigtig. Det er det, de nu må erkende. Det ligger i statsministerens tale.

For det andet, at regeringen nu genoptager en del af socialdemokratiets politik, dog uden at imødekomme lønmodtagernes forudsætning om, at andre befolkningsgrupper skal tage tilsvarende afsavn. Det turde være et ensidigt tilbud, regeringen kommer med til arbejdere, funktionærer og tjenestemænd — et tilbud om, at de skal bringe ofrene uden nogen form for garanti for, at andre befolkningsgrupper skal gøre tilsvarende. Jeg forstår det godt, hvis lønmodtagerorganisationerne holder fast ved de forudsætninger, de krævede opfyldt af den tidligere regering. Jeg tror derfor, som vi gentog det atter og atter under valgkampen, at forkastelsen af socialdemokratiets politik vil nødvendiggøre en meget stærk vækst i skatterne, en særdeles ubehagelig nedskæring af statens udgifter og dermed en større arbejdsløshed end i de foregående år. Til en sådan politik får regeringen ikke socialdemokratiets tilslutning.

I øvrigt vil vor holdning være afventende. Vi vil se regeringens forslag, og vi vil bedømme dem efter deres indhold. Tager de et rimeligt hensyn til lønmodtagerne og til de mindre erhvervsdrivende i de forskellige erhverv, og har de ikke den sociale slagside, vi frygter, så er vi til at tale med, så kan vi samarbejde med regeringen. Men bliver de ensidige i deres tendens, kommer de til at bære for meget præg af den nye blokpolitik, må regeringen alene bære ansvaret.

Hauustrup Clemmensen: Det moderne dynamiske samfund byder på muligheder, som tidligere slægtled vel næppe havde turdet drømme om. Men forudsætningerne for, at disse muligheder kan udnyttes, er næsten altid, at de, der har ansvaret, også viser tilstrækkelig fordomsfrihed, realitetssans og handlekraft. Disse forudsætninger må de demokratiske samfunds regeringer opfylde, hvis mulighederne ikke skal forspildes.

Det konservative folkeparti hilser derfor med tilfredshed, at det efter valget den 23. januar har været muligt at danne en stærk flertalsregering. Man skal årtier tilbage for i fredstid at finde en dansk regering med så stort et flertal bag sig i det høje ting. Vi er overbevist om, at netop den nu